

[Statsministeren]

tig grundlag for at finde noget, der er afgørende uoverensstemmelser om.

Mens jeg har siddet dernede og lyttet, så har jeg prøvet på at finde ud af, hvad det egentlig var, centrum-demokraterne konkret ønskede at der kunne og skulle gøres. Jeg må sige, at jeg ikke har kunnet finde noget som helst konkret forslag, og jeg tror heller ikke, at man er i stand til at producere andet end noget, der alligevel på en eller anden måde er dækket ind i den gældende lovgivning eller i de gældende arbejdsretlige systemer og overenskomster.

Det er stadig væk sådan, at lovgivning, herunder aftaler på arbejdsmarkedet, er noget, man vedtager. Det har altså en lovmæssig virkning, som betyder, at det skal man følge. Men man kan jo ikke se bort fra, at der er nogle, der ikke følger det. Der er også nogle, der går over for rødt lys. Der er ikke andet at sige til det, end at så er det retsinstanser, der må gribe ind over for sådanne situationer. Jeg tror ikke, at man kan komme det nærmere i øjeblikket.

Hr. Melchior sagde også, at det, der var det forfærdelige ved disse konflikter, der måske ikke var så mange i tal, nemlig disse 1.200, var, at de kunne afføde en vældig bitterhed hos dem, som passede deres arbejde. Man kan ikke se bort fra, at der nok er situationer, hvor de gør det. Men det med bitterheden, enten den er begrundet eller ubegrundet, det er jo altså også noget, man kan finde hos dem, som føler, at de er blevet trådt over tærne, og reagerer, også selv om man må tage afstand fra deres reaktioner. Det med bitterheden er en menneskelig egenskab, som en gang imellem slår igennem, med eller uden ret. Det, det drejer sig om, er: hvor stor er den bitterhed, når det kommer til stykket? Hvor mange er de konflikter og uoverensstemmelser? De ligger på et meget lavt niveau. Jeg vil sige med hr. Melchior's ord, at de fleste mennesker såmænd er gode, sobre, reelle, også når det gælder arbejdsmarkedsforhold, og det er jo alligevel det, der præger situationen i al almindelighed.

Hr. Ole Henriksen skal jeg ikke sige så meget til ud over dette ene, at man i Jernet havde en del konflikter omkring lønproblemer. Nu ligger det jo sådan i Jernet, og det ved hr. Ole Henriksen også, at der i hvert fald i princippet, og man kan ikke se bort fra også i praksis, er en mulighed for at lave en

konflikt i henhold til løfteparagraffen, men på det grundlag, der er foreskrevet i den retspraksis, der gælder specielt i Jernet. Der er altså i og for sig ingen grund til at stå og forsvare ulovlige konflikter midt i overenskomstperioden i Jernet, for der er i og for sig formelt, selv om det er yderst sjældent, at den anvendes, en mulighed for at gå, jeg havde nær sagt den lovmæssige eller den overenskomstmæssige vej. Når man derfor ikke gør det, så er det ikke noget, der skal forsvares.

Hr. Bolvig skuffede mig en lille smule ved i stedet for at tale om den sag, der er til forhandling i dag, simpelt hen at tage hele den overståede overenskomstsituation op. Vi fik sådan set et helt indlæg, der drejede sig om den overståede overenskomstsituation, herunder en beklagelse af – ja, der er måske ikke noget at sige til det, man skal vel bruge lejligheden til at agitere – påstanden om, at netop de offentligt ansatte var blevet snydt noget mere end andre. Det var jeg lidt ked af, fordi jeg synes, man kunne vente, at de radikale i hvert fald ville forstå betydningen af at medvirke til ro på arbejdsmarkedet og ikke indirekte støtte metoder, som kan give større uro på arbejdsmarkedet end højst nødvendigt.

Hr. Honoré sagde, at der var nogle, der hyldede klassekampen eller tanken om klassekamp, men sagde også, at der er et fællesskab på tværs af klasser. Alligevel sluttede hr. Honoré med at sige, at strejker må være en mulighed. Det viser jo i en nøddeskal, hvor kompliceret arbejdsmarkedsforholdene er. På den ene side tror jeg man må erkende, at der er gruppemodsætninger og såmænd også klassemodsatninger, og hvis man totalt fornægter dem, så tror jeg, at man undervurderer den faktiske udvikling på arbejdsmarkedet. På den anden side er det givet, at der er fælles interesser og et vist fællesskab på tværs af klasserne. Det skal man naturligvis prøve på at tilgodese så godt, som det er muligt, og så må man alligevel konstatere, at strejker i sidste instans er en mulighed, man ikke kan komme uden om.

Jeg vil slutte med at sige – jeg ved ikke, om der kommer flere indlæg her – at debatten for mig i hvert fald har vist, at der egentlig ikke er nogen forestillinger om, hvad man skulle gøre, ud over det, der allerede ligger i den nugældende lovgivning, i de nugældende